

han vore en högligen from man, emedan han fullt och fast trodde, att allt, hvad herr Chapelet sagt, var sannt; och hvem skulle väl kunnat tvifla härfå, när han hörde en menniska, som låg för döden, tala så? Sedan efter allt detta sade han till honom: "Herr Chapelet, med Guds hjälp skall ni snart bli frisk; men, skulle det dock hända, att Gud kallar er välsignade och på hädanfärd väl beredda själ till sig, ville ni då samtyeka dertill, att er döda kropp begrafves i vårt kloster?" Härtill svarade herr Chapelet: "Gerna, herr pater! Jag skulle tvärtom ej vilja hvila annorstädes, eftersom ni lofvat bedja Gud för mig; och dessutom har jag städse hyst en synnerlig vörndnad för er orden. Derföre ber jag er, att ni, när ni återkommer till ert kloster, skickar till mig Christi samskyldiga lekamen, den I denna morgon invigt på altaret; ty, fastän jag ej är honom värd, tänker jag med er tillåtelse annamma honom och derefter den heliga sista smörjelsen, på det jag, om jag än lefvat som en syndare, åtminstone må dö som christen." Den fromme munken sade, att detta vore väl sagdt, och han vore nöjd härmed; sacramentet skulle han genast låta komma till honom. Och så skedde.

De båda bröderne, som starkt befarade, att herr Chapelet skulle bedraga dem, hade ställt sig nära den brädvägg, som skilde rummet, der herr Chapelet låg, från det angränsande. Här lyssnade de, och hörde och förstodo lätteligen allt, hvad herr Chapelet sade till munken. Vid åhörandet af de synder, dem han bekände sig hafva begått, hade de ofta haft så stor lust att skratta, att de voro nära att högljudt utbrista i löje. Men sedan sade de sins imellan: "Hvad är icke detta